

Кът на „боба“ и стопанката му в махалата „Хаджи Хасан“ в Пловдив

отделни кътове за „бобата“ към старите части от къщите. За тях се грижи стопанката на дома.

Култът към “бобата” притежава редица двойствени белези, но в същото време може да се приеме като вариантна форма на алианското почитане на мюсюлмански светци. Разликата е, че къщичката на “бобата” не се изгражда на сакрално място, свързано с мит за загинал предшественик, както е при тюрбетата.

Общоприетият образ на “бобата” е натоварен с положителна семантика и така трябва да се отнасят към него. Благоклонен е към

всеки, който го уважава. Вярващите в силата му винаги, независимо от вероизповеданието си, могат да отидат при него (напр. възрастни жени християнки от с. Петрово и Ново село също често го посещават).

“Джаса кай бабата” (“Да отидем на бабата”). За целта трябва да извърши определена предварителна подготовка – „...човекът три дни трябва да не е имал лоши помисли, да не е псувал, да не се е събирал с жена” (м., р. 1933 г.). Важен елемент е и хигиената – домът му трябва да е почистен, човекът – изкъпан. Само така може да посети “бобата” (ритуалното измиване “абдес”, задължително при алианите (Граматинова 1998: 426-432) не се практикува при влизане при “бобата”). Най-често “бобата” се посещава когато има болен човек в дома. Търси се помощта му и при безплодие (“ялова” жена). В къщичката се влиза и излиза само с лице напред, пали се свещ и се закрепя върху камъка, в сандъчето или направо на земята, оставят се обречените дарове (задължително 2 м зелен плат, но много често и пъстра басма, пари “Кой колкото обича”). От къщичката нищо не се изнася, тъй като лошо ще сполети човека: “Една жена взела синьо мънисто